

mínkou rozluky souhlas manželů. Jedná se zde totiž o osobní projev strany, na základě něhož se změní statusový poměr strany. Všeobecná tendence zákonných ustanovení ohledně opatrovníků směřuje k tomu, že jest povinností opatrovníka, by chránil práva jím zastoupené strany, ne však by svým prohlášením nahradil projev nepřítomné strany, kterým by se tato vzdala práva, zejména práva statusového. Ježto tu tedy není podmínky §u 16 písm. b) cit. zák., že druhý manžel s rozlukou pro nepřekonatelný odpor souhlasí, bylo návrh zamítnouti. Výrok, že se navrhovatelka odkazuje na pořad práva, opírá se o čl. II. čís. II. nař. vlády ze dne 27. června 1919 čís. 362 sb. z. a n. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil, poukávav k jeho důvodům a dodal vzhledem k obsahu s t í ž n o s t i: Opatrovník ustanovený manželu podle §§ 270 a 276 obč. zák. má dle zákona právo zastupovati ho ve všech věcech, zejména majetkových, vyjmouc však případy, kde jde o osobní právo v nejvlastnějším toho slova smyslu. V případech těch nutným jest souhlas manžela samého, což zejména platí i v projednávaném případě, a nemůže souhlas ten nahrazen býti prohlášením opatrovníka. Při tom jest nerozhodno, že s rozlukou souhlasila matka Leona D-a a jeho příbuzní. Ani dopis ze dne 29. ledna 1925, podpisem Leona D-a opatřený a stěžovatelkou předložený tu nepadá na váhu, neboť dopis ten o souhlasu k rozluce výslovně nemluví, nehledě ani k tomu, že jedná se o dopis ryze soukromý. Souhlas k rozluce musel by býti dán osobně u soudu, třeba v cestě právní pomoci, pokud se týče před úřadem povolaným v projednávaném případě soud zastupovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Výrok nižších soudů, že prohlášení opatrovníka Lva D-a a Dra. Hynka K-a k povolení rozluky manželství nestačí, a názor rekursního soudu, že ani nestačí dopis Lva D-a ze dne 29. ledna 1925, nelze vzhledem k ustanovením §§ 16 a násl. rozlukového zákona a čl. II vládního nařízení ze dne 27. června 1919 čís. 362 sb. z. a n. považovati za zřejmě nezákonný. Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 957 sb. n. s. dovolává se stěžovatelka neprávem, jelikož se netýká rozlukové věci a má jiný skutkový podklad.

Čís. 6805.

Do rozhodnutí rekursního soudu o poplatcích notářů v oboru jejich vlastní působnosti (§§ 5, 179 not. ř.) jest nepřipustným dovolací rekurs.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, R I 91/27.)

S b o r o v ý s o u d p r v é s t o l i c e určil poplatky notáře za sepsání fideikomisních dohod na 63.020 Kč. Re k u r s n í s o u d snížil poplatky na 28.500 Kč.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs notáře.

D ů v o d y:

Poplatky notáře upravuje sborový soud první stolice podle §u 179 not. řádu ve zvláštním řízení, které nutno považovati za řízení mimosporné a proto podléhá, pokud v notářském řádu není ustanovena úchylná, povšechným zásadám, vysloveným v první hlavě patentu o mimosporném řízení. Platí tu tedy druhý odstavec §u 14 tohoto patentu, pokud se týče čl. X císařského nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. o úlevě soudům, podle kterého rekursy do rozhodnutí soudů druhé stolice v otázce útrat jsou nepřipustny. Povšechné znění tohoto ustanovení nutí k tomu, by bylo vztahováno také na rozhodnutí soudu druhé stolice o poplatcích notářů ve vlastním jejich oboru působnosti ve smyslu §§ 5 a 179 not. řádu. Že tento § 179 mluví o poplatcích, nikoliv o útratách, nevádí, neboť také v §§ 15 a 16 vládního nařízení ze dne 3. května 1923 čís. 95 sb. z. a n. o sazbách pro výkony advokátů a jejich kancelářů mluví se o poplatcích advokátů, ačkoliv není pochybnosti o tom, že tyto poplatky jsou útratami ve smyslu §u 528 c. ř. s. Nehledíc k tomu, je výraz, jehož používá § 14 (2) pat. o mimosporném řízení: »im Kostenpunkte« tak povšechný, že dlužno jej vztahovati také na poplatky notářů ve vlastním jejich oboru působnosti, které se v podstatě nelíší od útrat, jež účtují advokáti svým mandantům. Pro vyloučení dovolacího rekursu mluví v obou případech tentýž zákonný důvod. (Viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 634 sb. n. s.). Snížil-li tedy rekursní soud stěžovatelův palmární účet na 28.500 Kč, vydal rozhodnutí v otázce útrat ve smyslu §u 14 (2) pat. o nesporném řízení s konečnou platností.

Čís. 6806.

Zákon o silostrojích ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Majitel automobilu ručí za zavinění osob, jichž používá při provozu, třebaš nebyly v jeho službách, jen když řídily automobil za jeho vědomí a on to trpěl.

S hlediska §u 1304 obč. zák. nepřichází v úvahu zavinění třetí osoby. Spoluzavinění třetí osoby přišlo by s hlediska §u 1302 obč. zák. v úvahu pouze tehdy, kdyby bylo lze určití podíly škůdců na poškození.

Spoluzavinění poškozeného automobilovým úrazem dlužno spatřovati v tom, že se účastnil jízdy, ač věděl, že řidič není způsobilým.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Rv I 927/26.)

Žalobkyně jela v automobilu, náležejícím Adolfu K-ovi a řízeném Annou K-ovou, jež neměla ani předepsané řidičské zkoušky ani vůdčího listu. Na ostré zatáčce řídila Anna K-ová automobil tak, že by se byl zřítit se stráně. Muž žalobkyně Jaroslav B., sedící vedle Anny K-ové, strhl v poslední chvíli volant, čímž se stalo, že se vůz překotil, žalobkyně byla z vozu vymrštěna a pádem se poranila. Žalobní nárok na náhradu škody proti Adolfu K-ovi a Anně K-ové uznal pro c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e solidárně důvodem z polovice po právu. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.